POZORIŠNA KNJIŽNICA „NARODNE PROSVJETE“

SVEZAK 9 ZAGREB KAPTOL 29

Tomislav Prpić:

Dvije Nikolinjske igre

U ZAGREBU 1930.

TISKARA NARODNE PROSVJETE, ZAGREB, TRENKOVA UL. 1

POZORIŠNA KNJIŽNICA „NARODNE PROSVJETE“
SVEZAK 9 ZAGREB KAPTOL 29

Tomislav Prpić:

Dvije Nikolinjske igre

U ZAGREBU 1930.

TISKARA NARODNE PROSVJETE, ZAGREB, TRENKOVA UL. 1

Sveti Nikola i deset vražića

(Vizija podvornika Jožeka u jednom činu).

LICA:

Sveti Nikola,
Krampusić.
Božić.
Lančić,
Vilić,
Vražić,
Đavolić,
Repić,
Plazijezikovič.
Pandžić,
Čapordžić,
Prolog,
Epilog.

Događa se u Jožekovoj sobi u predvečerje Nikolinja.

I. PRIZOR.

PROLOG:

Slavna publiko, ovdje će sada
Pred Vama igrati se igra
o tome, kako se podvornik Jožek
bojao vraga više neg' tigra.

O tom kako su đavoli đaci
bez razlike — veliki mali,
u neradu bili junaci,
treće redove brali.

I ako bude u ovoj igri,
scena u strahu i stravi,
neka se nitko ne straši preveć,
jer neće to biti đavoli pravi.

Ali sada molim, publiko slavna,
pozor — Jožek već gega se sporo.
Moram se sklonit, i budite tihi,
jer će vam ovdje zaspati skoro.

2. PRIZOR.

Jožek sam.

JOŽEK. Joj, ova današnja mladež. Ona je vragu iz torbe zišla. Je, je. V moje je vreme vse bilo drugač, v lepa v dobra stara vremena, gda su pohanci bili po groš, a litrica skoro zabadava. Dobra stara vremena! Gdi su ona vezda? Prešla su: i nigdar se već ne vrneju. Je, kaj čemo? Moramo se pomiriti s tim, kaj je. A nas skoro već i nebu. To je sreća. Kajti za zdržati na svetu već ni. A kakšni smo mi bli, dok smo v školu hodili! Mi smo ajngeli bili protiv ovimi mojimi današnjimi dijaki. I vsakega leta sve gorše, na. Znam ja to dobro. Veliki sam ja praktikuš, vre trideset let imam ja s dijaki posla i velim vam: vsakega leta vse gorše i gorše! Kam to pela! Kam to pela? ravno v opći potop i konec sveta. Na, na, kaj su mi vse naredile te fakinke. Vse su mi zide ščarale i klupe zrezale, spužve strgale, razrede nasmetile. Zabadav se ja tu mučim i mučim, baš sem se vtrudil! — pravi vragi! i gospon vučitel se slaženju zmenom. Tak smo oba dokončali: vsi dobiju rešta. Je, je ova današnja deca! ... uh, kak sem truden, a nesmem zaspati ... (proteže se) dojdeju gospon vučitel ... samo se malo počinem (drijema na sjedečki i govori dalje u polusnu) ... ova današnja mladež! da te Bog očuva! sami vragi! prava napast, samo joj deni još roge na čelo — eto ti črnoga, pun razred vragov — da bi trebalo, na zidu škropilnicu postaviti ... (zaspao je i govori dalje u snu) ... tak je ... tak ... nigda nis siguren ...

PROLOG (IZ PRIKRAJKA).

Zaspo je dobri podvornik Jožek,
Tvrdi su njegovi sni,
On spava, hrče,
Ali vrag ne spi ...

III. PRIZOR.

San podvornika Jožeka:

Dolazi redom deset đavolića i kako ulaze pojedinačno, tako ih on, Jožek, predstavlja publici: Svaki se od njih nakloni publici kada bude apostrofirana.

PROLOG:

To Vam je slavna publiko prvi:
Rožić se imenom zove,
a ovaj Vilić — obojica skupa
zločestu djecu love.

Eto i Krampusić dođe —
I Vražić ravno iz pakla.
Đavolić eto s repićem hitrim
i Lančić s okom od stakla.

To oko je tu radi rime
kao plime i »zime«

Na koncu Plazijezikoviić, to je:
Čaporčić, Panžić, fakinke davne,
Sve one tu na početku mole
Za naklonost publike slavne.

(Tu se sve đavolice zajedno klanjaju publici.)

Svih deset đavolica okruže Jožeka, pružajući prema njemu ruke. Jožek se diže zatvorenih očiju, i kao mjesečar nesvijesno uzmiče pred njima u strahu.

SVE ĐAVOLICE: Jožek! Jožek!

JOŽEK: Jezuš — Marija! (Križa se tri puta).

ĐAVOLICE: Zar nas ne poznate Jožek?

JOŽEK: Joj mene!

ĐAVOLICE (pojedinačno): Zar nas ne poznate? Rožić I-a razred prva klupa do zida — Lančić I-b druga klupa do prozora — Vilić II. b. posljednja klupa — Vražić III. c. peta klupa u sredini — Đavolić, ona s bubikopfom — Repić duga kečka — Plazijezikoviić, šutljiva ko papiga. Panžić, reprezentacija, IV. razreda. Čapordžić: Danguba iz opetovnice.

JOŽEK (Tare sebi oči): Jeeee! pak zbilam! no fala Bogu! ali ste me prestrašile!

ČAPORDŽIĆ: Sad vas imamo! Tko nas je uvijek psovao?

PLAZIJEZIKOVIĆ: Tko nam je zaplijenio štrik za skakanje?

PANDŽIĆ: Tko nas je tužio?

SVE ĐAVOLICE: Tko nije htio ranije zvoniti kada smo ga molile? Jožek! Jožek! Jožek!

JOŽEK: Jeli ja? Najte! Najte!

SVE ĐAVOLICE: Nema ništa! mora s nama u pakao! u Pakao s njime! Primimo ga! i nema tu oproštenja! u pakao s njime!

JOŽEK: Najte dragi, Vi! Nis ja kriv! Moral sem! Kaj čete! Samo ne v pekel! Vrnem vam taki štrik, pa skačite makar do zutra. Evo ga, na, tu je v ladici. I cinkal Vam bum navek raneše! Samo vi meni rečite, ja nis kriv! Tak smo sednici zaključili, ja i gospon ravnatel!

SVE ĐAVOLICE: A ja sam dobila rešt! i ja! i ja! i ja! Kriv je, kriv je, u pako s njime!

JOŽEK: Kam za pet ran božjih?

SVE ĐAVOLICE: U pakao!

JOŽEK: Joj meni! Joj meni! Samo ne to! Prosim lepo! Prosim lepo! Kaj bute vi z menom u v peklu? Ja sem sveče v cirkvi vužigal.

ČAPORDŽIĆ: Nema tu ništa!

PANDŽIĆ: Ni riječi više!

PLAZIJEZIKOVIĆ: Kada se radi trećih redova po vašoj krivici mi pečemo i cmarimo, morate i vi s nama!

REPIĆ: Pravica mora biti!

SVE OSTALE: Svi smo jednaki! Jednako za sve!

JOŽEK: Je pa kaj sem ja vama skrivil? Zakaj ste prek štrika dukale? Zakaj niste znale zadaću? Kaj ja vama morem? Zato ste i v pekel dospele i v vrage ste se peklenske pretvorile: Ja sem štel z van angele napraviti! Ja i gospon vučitel, mi dva.

KRAMPUSIĆ: Vi ste krivi, da smo dobile kosmate repove!

LANČIĆ: Vi i gospon vučitel!

PLAZIJEZIKOVIĆ: Vi i gospon ravnatel!

JOŽEK: A zakaj, a zakaj? Pa kaj takovoga niste znale da vas je takva kaštiga trefila?

ROŽIĆ: Radi žabe, i žaba, žabe, žabu, žabo, a žabica, žabom.

LANČIĆ: Radi mačke pitome: mačka pitoma je domaća životinja i hrani se miševima!

KRAMPUSIĆ: Radi broja »4« jer 2 puta 2 vele da nije 5.

VRAŽIĆ: Radi Zagreba. Zabreg je glavni grad Hrvatske. Ima preko 100.000 stanovnika, bez nas.

ĐAVOLIĆ: Radi ptičjega mlijeka:

PLAZIJEZIKOVIĆ: Radi kružnice, kružnica nije krumpir.

REPIĆ: Radi kruške. Kruška nije da se pojede nego da se crta.

ČAPORDŽIĆ: Radi škole, škola nije šaptanje, nego učenje.

JOŽEK: Pa onda ne radi mene! Ote Vi v pekel!

SVE ĐAVOLICE: Kriv je! Kriv je! S nama u pakao! (vuku ga)

JOŽEK: No čekajte malo! Najte se tak žuriti! Za pekel ima navek dosti cajta. Morti se vam more kak pomoći.

SVE ĐAVOLICE: Čujmo! Čujmo! Pomoć! Kako?

ČAPORDŽIĆ: Ili pomoć — ili pakao!

JOŽEK: Ha! Već znam!

SVE ĐAVOLICE: Kako! Kako?

JOŽEK: Da se pomirite ze žabom i z mačkom i z računi i z Zagrebom i z ptičjim mlekom i z kružnicom i z šilom i z kruškom i školom. Tak se bute lepo v diku nebesku prepelali: Školska knjiga i nebeska vrata otpira.

SVE ĐAVOLICE: Onda ne! Nećemo! Rađe smo dalje u paklu! Ajde s nama.

JOŽEK: Najte, najte, zutra je sveti Nikola (trga se). Nejdem! Nejdem!

SVE ĐAVOLICE: Mora i mora s nama!

JOŽEK: Joj meni! Joj meni! Sveti Nikola v pomoć! (Čuje se sitno zvonce. Đavolice su zajedno pustile žrtvu, i stisnule se po kutima).

IV. PRIZOR.

SV. NIKOLA na vratima:

Ja sam starac sveti Nikola
Sijeda me osula brada.
Ja danas dijelim darove,
Tko mi se samo nada.

JOŽEK: Sv. Miklauš! Moja nada i spas!

SVETI NIKOLA:

Tko me u pomoć zove,
tom pomoć od mene budi
i svakom tko to zaslužuje,
neka je ono što žudi.

SVE ĐAVOLICE: Prvi red! Prvi red želimo! Oprosti nam naše treće redove!

SVETI NIKOLA:

Tko me u pomoć zove
tom pomoć od mene budi,
i svakom tko to zaslužuje,
neka je ono što žudi.

Da vidimo, jeste li vrijedni,
Jožek će pitati vas sada,
i bude li znanje vam dobro,
nek vas ne prevari nada.

Riješit ću pakla vas vrućeg,
u nebeske uvesti dvore,
Gdje samo frcaju odlike
i učitelji pohvale zbore.

Jožek namješta ogrlicu i popravlja odijelo.

PLAZIJEZIKOVIĆ: (tiho) Pazite se Jožek! Ili mi anđeli ili vi vrag!

JOŽEK: Zafalim Sv. Miklauš, na velikoj časti, ja svoje pošteno zvršiti očem, da oni zadovolni budeju.

SV. NIKOLA: U red, ja sam zastupnik Nebeske vlade! Jožek počmite — svakome po jedno pitanje. (Proziva) — Rožić.

ROŽIĆ: Ovdje.

JOŽEK: Što je žaba?

ROŽIĆ: Žaba ... žaba ... to je začarana kraljevna ... koju kraljević nađe i spasi.

SV. NIKOLA: Dobro dosta. Dalje, Lančić!

LANČIĆ: Ovdje!

JOŽEK: Što je mačka?

LANČIĆ: Mačka ... mačka ... mačka ... mačka je moja seka Nada kod kuće, kad me izgrebe radi bonbona.

SV. NIKOLA: Vrlo dobro. Dosta. Sad dolazi na red Vilić!

VILIĆ: Ovdje.

JOŽEK: Koji je najveći grad na svijetu?

VILIĆ: Najveći ... najveći ... najveći grad ... najveći na svijetu (tiho) šapćite deca (Đavolić šapće) Čučerje.

VILIĆ: Čučerje.

SV. NIKOLA: Izvrsno. Idemo dalje, Krampusić!

KRAMPUSIĆ: Ovdje!

JOŽEK: Imaš plavu farbu, pa zelenu, kuliko imaš. Kada ih zemeš skup?

KRAMPUSIĆ: Jednu zelenu!

SV. NIKOLA: Preodlično! No sad dalje! Đavolić!

ĐAVOLIĆ: Ovdje.

JOŽEK: Kakovoga sve mleka imamo?

ĐAVOLIĆ: Kravljega, kozjega, kobiljega ... i ... i ptičjega.

SV. NIKOLA: No to je već izvanredno! Ta deca znadu više od mene. Za to ni ja nisam znao? Plazijezikoviċ.

PLAZIJEZIKOVIĆ: Ovdje.

JOŽEK: Kako se nariše kružnica?

PLAZIJEZIKOVIĆ: Uzme se krumpir pa se obreže.

SV. NIKOLA: Stavi u lonac i skuha: Izvrsno. Prava buduća domaćica, dalje Pandžić!

PANDŽIĆ: Ovdje.

JOŽEK: Kaj je to šilo?

PANDŽIĆ: Šilo ... šilo ... šilo je ono, što se daje za ognjilo.

SV. NIKOLA: Ja se već počinjem čuditi: to je vanredno znanje. Nek izađe Repić.

JOŽEK: Kako izgleda višnja?

REPIĆ: Mala bucmasta, nezna još govoriti niti noseka oseknuti.

SV. NIKOLA: Boljeg odgovora ne može biti! Dosta. Nu moram priznati da su me ovi odgovori iznenadili i u višoj mjeri zadovoljili. Ispit je dovršen, i ja vam dragi Jožek čestitam na uspjehu. Za nagradu i kao dar za moj sutrašnji dan, evo vam svima odlike (dijeli im svima), a vama Jožek u znak priznanja evo vrećice duhana za vašu lulicu i jedna flaša storoga za svetke.

SVE ĐAVOLICE: Živio Sveti Nikola! Živio Jožek!

SV. NIKOLA: A vi ćete me sada, draga djeco pratiti na ovom putu po kućama, kao pomagači, čeka vas veliki posao. Sutra više niste đavolice, nego učenice, odlikašice.

SVE ĐAVOLICE: (Pjevaju hvalospjev Sv. Nikoli).

Ti si stari Sveti Nikola,

Sijeda Te osula brada,
Ti darove dijeliš, pomažeš svakom,
Tko Tvojoj se pomoći nada.

(Odu sa Sv. Nikolom.)

V. PRIZOR.

Jožek sam: Stišće vrećicu s duhanom i gladi flašu, a glava mu je klonula na stol.

EPILOG.

Tako se dobri Jožek naš
Od vragova spasio sretno,
i da je radost još veća,
darova stekao spretno.

Svojim podvigom vrlim,
ma da od straha je zebo,
dječje je duše oteo paklu,
i zato će doći u nebo.

Šteta je samo, da sanje
nikada ne traju dugo,
i da snovi su jedno,
a zbilja kruta drugo.

Jer eto školsko zvono već zove
dobroga Jožeka budi.

Čuje se školsko zvono. Stijena se pomakla i ukažu se predašnje đavolice, sada kao učenice. Nose mu dar.

On vidi oko sebe djecu,
I čudom se velikim čudi.

Nisu to vragovi vražji
s rozima, s dugačkim repom.
nego vesela djeca
s čestitkom kićenom, lijepom.

DJEVOJČICE s darom:

Ovo je Jožeku našem,
zaštitnik nama je on,
da nam i dalje je dobar
ko do sada vjeran i sklon.

EPILOG:

Na koncu i publika slavna
nek se veseli sred opće sreće,
jer i sada i Nikola sveti
sa svojima darovima kreće.

DJEVOJČICE: :(pjevaju). Hej veselo mili druzi...

Sv. Nikola u pratnji vragova obilazi dvoranom i dijeli darove.

KONAC.

Nikolinjsko veče

LICA:

Grga,
Ljerka,
Dobriša,
Sv. Nikola,
Krampus,
Anđeo,
Vražići,

Događa se u roditeljskom domu, u dječjoj sobi.

I. PRIZOR.

LJERKA. Mama i tata izašli su. Sada smo sami, pa moramo biti dobri, da ih ne rasrdimo, kad se vrate. Ja tako volim, kad je tata veseo i zadovoljan.

DOBRIŠA: Onda se i mama veseli i pjeva. Kako lijepo mama zna pjevati, i svašta. I ja već znam malo pjevati, makar još ne idem u školu. Leti pčela malena ...

GRGA: Prestani s tom pjesmicom. Već sam je stotinu puta čuo! Idemo se rađe igrati na dinare. Bacit ćemo dinar — ako bude glava, ti ćeš meni dati svoj, ako bude pismo, onda ja moram dati tebi svoj.

LJERKA: Ne, Grgo, tata je rekao, da svatko mora imati svoj dinar, da nema svađe i plača. I rekao je, da ja pazim na vas, jer sam najstarija.

GRGA: A šta, baš me briga. Valjda mi ne ćeš ti zabraniti. Ja činim što me volja, a ti si tužibaba, pa me tuži. Samo se znaš ulizivati tati i mami, a ja se ne ulagujem nikome. Ah! Tužibaba Reza, dobit ćeš komad mesa, tuži, tuži još, dobit ćeš groš! Radi tebe sam jučer dobio batina, ali ja ću ti se za to već osvetiti. Čekaj samo.

LJERKA: Grgo, Grgo, sam si sebi kriv. Tko je zločest, sebi je zločest. Tko je razbio prozor? Ne mogu ja lagati, kad me mama pita. To se ne smije. Nikad mi više ne bi vjerovala. A još sam rekla, da je bilo nehotice.

GRGA: Baš je bilo hotice. I nije mi žao. I još ću, ako me rasrdite! A šta, daj Dobriša, baci dinar.

DOBRIŠA: Ljerka veli, da tata veli, da ne smijem ...

LJERKA: Nemoj Dobriša, budi dobar. Ti si još mali, moj malicki ... i ti Grgo, budi dobar i miran. Imaš knjigu, pa čitaj. Sutra opet ne ćeš znati zadaću.

GRGO: Valjda ne ću držati ruke na klupi kao u školi! Šta će mi knjiga, dosta mi je iz škole! Dajte mi mira s njom! Eto Dobriša, kad se ti bojiš, da ćeš izgubiti dinar, ja ću prvi baciti. Jedan, dva, tri! Glava! Dobio sam!

LJERKA: Ne laži. Bilo je pismo — vidjela sam!

GRGA: To je bilo samo za šalu. To ne vrijedi. Neka Dobriša baci svoj.

LJERKA: Nemoj Dobriša.

GRGA: Dobro, onda ću ja, ali sada za istinu. Glava! Dinar ovamo.

LJERKA: Dobriša se ne igra.

GRGA: Nema ništa. Ja sam dobio i dinar je moj. (Otme Dobriši dinar. Dobriša plače).

LJERKA: Dobro, dobro. Saznat će to tata! Vrati mu dinar odmah! (Uzalud nastoji, da mu uzme dinar).

GRGA: Nije nego još nešto! Njemu će tata i onako dati drugi, jer je malen. Baš je lijepo biti malen. Zašto ja više nisam malen?

LJERKA: Dobro, Dobro. Grgo. Tako ti radiš baš danas na Nikolinje. Muči, muči, Dobriša, ti si dobar, pa će ti sveti Nikola donijeti igračku, a Grgi ne će ništa donijeti. Njemu će doći krampus sa šibom. Sveti Nikola sve vidi i sve zna. Njemu se ne može ništa sakriti.

GRGA: A ti? Ti se družiš s onim odrpankama, koje ja ne ću ni da gledam. Hoćeš li i to sakriti pred svetim Nikolom! Ti si potrošila s njima svoj dinar. Gdje ti je?

LJERKA: One nisu krive, što su siromašne, a siromasima treba pomoći. Siromaštvo nije grijeh. Danas će Sveti Nikola i njih pohoditi.

DOBRIŠA: Ja već znam moliti, makar još ne idem u školu, pa kad dođe dobri sveti Nikola, ja ću sklopiti ruke, ovako: Dragi sveti Nikola, ja te molim ...

GRGA: Ja nikoga ne molim! Ja ne trebam milosti. Ono što me spada, moram dobiti. Samo cure mole i cmizdre!

LJERKA: Tko ne će da se moli Bogu, toga krampus strpa u koš.

GRGA: Ja se nikoga ne bojim. Ja nisam od onih, koji plaču: nikad više. Makar desetorica išla na mene. Meni ne može nitko ništa! Prošle nedjelje izlemao sam i Gustija i Milana i Rudu i Tomicu najedamput. Jednoga po zubima, drugoga nogom, trećega u trbuh, četvrtoga ... samo su frcali!

DOBRIŠA: Ljerka, jesi li i za me pisala u nebo? Ja još ne znam pisati.

LJERKA: Jesam, jesam, napisala sam, da si još malen i da ne znaš pisati, ali da želiš lokomotivu i vagone i tračnice i stražarnicu i kolodvor ...

DOBRIŠA: A tebi?

LJERKA: Meni kolica za bebu i veliku bebu i ...

GRGA: Uh, pučkoškolci! Špilšulanti! Igračke i bebe, lokomotive! Kao za djecu! Ja hoću pravoga konja i pravi eroplan, pa da jašim i da se vozim! Šta će meni igračka!

DOBRIŠA: (gleda na prozor): Sveti Nikola. Ide Sveti Nikola. Gledajte ih na ulici. I anđeli i krampusi.

LJERKA: Eno ih, skreću k nama! Je li sve u redu? Dobriša, daj da ti obrišem nos. Tako, Grgo, uredi kaputić. Brzo, je li sve u redu. Treba poravnati stolce. Tako. Brzo ...

GRGO: Dobriša, Dobriša ... evo ti ... spremi svoj dinar ... ja nisam za istinu ... znaš ... Ljerka, kako ono ide, ja sam već malo zaboravio ...

II. PRIZOR.

Sv. Nikola ulazi s anđelima i krampusima.

SV. NIKOLA: Baš sam se umorio od tog obilaženja i usopio po tim stepenicama. Čekajte malo, da odahnem i da pogledam list, što sam ga dobio iz ove kuće ... da se ne zamijene darovi. Ha, evo ga, već sam mislio, da sam ga zaboravio u nebu. Kad je čovjek star i ima mnogo briga, onda lako štošta zaboravi. Dede mi, anđele, naočale, da pročitam. Eh, starost, sijeda brada i slabe oči ... tako ... (čita) »Dragi, dobri sveti Nikola, u nebu. Molim te, da ne zaboraviš i ove godine doći k nama. Bila sam cijelu godinu dobra, pa te molim za kolica i bebu, koju već dugo želim. Moj mali braco Dobriša još ne zna pisati, pa moli mene, da rečem sv. Nikoli, da je i on dobar i da bi rado željeznicu ... i brata Grgu, molim te lijepo, dragi sv. Nikola, ne zaboravi, donesi i njemu« ... Hm ... hm ... to ste vi djeco ... (čita) »Ljube ti ruku Ljerka, Grgo, Do-Dobriša« ... hm ... hm ... anđele, dovati bijelu knjigu, u kojoj su zapisana sva dobra djela, čitaj da vidimo, zaslužuju li ta djeca, da ih darujem.

ANĐEO: Strana ... strana ... tridesetprva ... Ljerka iz Medulićeve ulice broj dvanaest ... darovala svoj posljednji i jedini dinar ubogoj saučenici, da kupi kruha ... zatim ...

SV. NIKOLA: Dobro, dosta ... već samo to zaslužuje nagradu i oprost svih grijeha. Neka joj se ispuni želja. Samo da vidimo, kako znade moliti.

LJERKA: Dragi sveti Nikola, čuvaj nas i brani, od svakoga zla i grijeha, jačaj nas u dobru, u kreposti svakoj, budi nam zagovornikom kod prijestolja božjeg, da stečemo milost vječnu. Amen.

SV. NIKOLA: Dobro, dijete moje, molitva tvoja nevina čut će se u nebu. Anđele, predaj joj dar. (Anđeo izvršuje.). Da vidimo dalje, što veli bijela knjiga o Dobriši.

ANĐEO: Dobriša ... Dobriša ... strana tridesetidruga, svako veče moli u krevetu očenaš za tatu i mamu ... hrani

kućno mače i vrapce i golubove, da ne poginu u zimi od gladi. Zatim ...

SV. NIKOLA: Dosta, dosta, vidim, dobro je to dijete. Neka mu je, što želi. (Anđeo mu predaje »željeznicu«.). Još nam ostaje Grga. Da čujemo, što o njemu veli bijela knjiga, pa da ga darujemo.

ANĐEO: Grga ... Grga ... Grga ... pa gdje je to ..., tu nema ... tu nema ... no ...

SV. NIKOLA: Brže, brže, nemamo mi toliko vremena ... čeka nas još velik posao ... no što je, što si stao?

ANĐEO: U bijeloj knjizi o Grgi nema ništa.

SV. NIKOLA: Ta—a—a—ko, e, onda, krampuse, da vidimo, nije li on zapisan kod tebe u crnoj knjizi.

KRAMPUS: Grga ... eto ga, odmah, među prvima, na prvoj stranici.

SV. NIKOLA: Gledaj, gledaj, pa što piše, nesretno dijete!

KRAMPUS: Potukao se s drugovima, razbio prozor, oteo bratu dinar i nije htio da piše u nebo. Zatim ...

SV. NIKOLA: Dosta! Dosta! Ne ću više ništa da čujem. To je dosta, da ti ga prepustim za tvoj koš. Pa to su strašne stvari. I i ni jednoga dobrog djela! E, kad je tome tako ,onda ja više ne marim za Grgu i nemam ništa za nj.

KRAMPUS: Ja ga dakle mogu strpati u svoj koš! Ajde Grgo, ti si moj! Na te sam i čekao! Dosadno je to, sve sama dobra djeca, treba da je nešto i za mene! Baš dobar plijen! Hajde u koš, ptičice!

GRGA: (kleči i plače): Ne daj me, dragi, dobri sveti Nikola, ne ću nikad više! Odsad ću biti dobar! Samo me ne daj krampusu! Molim i prosim, dragi, dobri sveti Nikola. Nikad, nikad više! Joj meni!

SV. NIKOLA: Sad ti je žao, kad je došla kazna, a drugova ti nije bilo žao, i brata, i roditelja.

GRGA: Nikad više! Nikad više!

LJERKA: Oprosti mu dragi, dobri sveti Nikola! On će biti dobar!

KRAMPUS: Nema ništa! U koš!

DOBRIŠA: Ne daj ga, dobri, dragi sveti Nikola!

SV. NIKOLA: Ne ide to samo tako ...

ANĐEO: I ja te molim, oprosti mu za ovaj put.

SV. NIKOLA: Pa dobro, neka bude za ovaj put. Ali to je posljednji puta.

KRAMPUS: A što će meni ostati?

ANĐEO: Rogovi.

SV. NIKOLA: Nebo se veseli svakom pokajniku, pa da radost bude opća, neka je i Grgi dar. Ali neka moli. (Grga moli Očenaš i zapinje, a Ljerka mu šapće.).

KRAMPUS: Eto ti šibe od mene — s bonbonima — ma da ih nisi zaslužio — nego koš.

DJECA: Hvala ti, dragi, dobri sveti Nikola. (Ljube mu ruke.).

SV. NIKOLA: Dede mi, anđele, palicu moju, pa da krenemo. Ali ćemo prije da zapjevamo zahvalnicu.

SVI: Hvala budi vječnom Bogu
Mir ljudima dobre volje
u ovoj nizini
u modroj visini

Z A S T O R.